

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
ΟΙ ΨΥΧΟΪΣΤΟΡΙΚΟΙ

1

ΧΑΡΙ ΣΕΛΝΤΟΝ – ... Γεννήθηκε το 11.988ο έτος της Γαλαξιακής Εποχής. Πέθανε το 12.069. Οι παραπάνω ημερομηνίες συνήθως αναφέρονται με βάση το τρέχον ημερολόγιο της Θεμελιακής Εποχής: -79 έως 1 Θ.Ε. Ο Χάρι Σέλντον γεννήθηκε στον Ελικώνα, στον αστρικό τομέα του Αρκτούρου. Οι γονείς του ανήκαν στη μεσαία τάξη. (Σύμφωνα με έναν μύθο αμφίβολης προέλευσης, ο πατέρας του ήταν καλλιεργητής καπνού στις υδροπονικές εγκαταστάσεις του πλανήτη.) Υπάρχουν αναρίθμητες αναφορές βιογραφικών περιστατικών σχετικά με τις ικανότητές του, πολλές από αυτές αντιφατικές. Λέγεται, για παράδειγμα, ότι στην ηλικία των δύο ετών...

... Το σπουδαιότερο έργο του είναι αναμφισβήτητη η συνεισφορά του στην επιστήμη της ψυχοϊστορίας. Όταν ο Σέλντον πρωτοήρθε σε επαφή με τον συγκεκριμένο γνωστικό τομέα, αυτός δεν ήταν τίποτε περισσότερο από ένα σύνολο αόριστων αξιωματικών. Τον μετέτρεψε σε μία σημαντικότερη στατιστική επιστήμη...

... Η πιο έγκυρη πηγή που σώζεται σήμερα σχετικά με τις λεπτομέρειες της ζωής του είναι η βιογραφία που έγραψε ο Γκάαλ Ντόρνικ, ο οποίος όταν ήταν νέος είχε γνωρίσει τον μεγάλο μαθηματικό, δύο χρόνια πριν από το θάνατό του. Η ιστορία της συνάντησής τους...

ΓΑΛΛΕΙΑΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ*

Το όνομά του ήταν Γκάαλ Ντόρνικ και ήταν ένα απλό επαρχιωτόπουλο που δεν είχε ξαναδεί ποτέ του τον Τράντορ. Δηλαδή, όχι από κοντά. Φυσικά, τον είχε δει πολλές φορές στο υπερ-βίντεο, μερικές φορές μάλιστα και στις εκπληκτικές, τρισδιάστατες εκπομπές των δελτίων ειδήσεων, στις αναμεταδόσεις μιας Αυτοκρατορικής Στέψης ή της έναρξης κάποιου Γαλαξιακού Συμβουλίου. Μπορεί να είχε ζήσει όλη τη ζωή του στον Σύνταξ, έναν πλανήτη που περιστρεφόταν γύρω από έναν αστέρα στις παρυφές του Γαλάξιου Νέφους, αλλά αυτό δεν σήμαινε ότι ήταν και αποκομμένος από τον πολιτισμό. Εκείνη την εποχή δεν υπήρχε μέρος σε ολόκληρο το Γαλαξία που μπορούσε κανείς να το χαρακτηρίσει αποκομμένο από τον πολιτισμό.

Ο αριθμός των κατοικημένων πλανητών τον καιρό εκείνο άγγιζε σχεδόν τα είκοσι πέντε εκατομμύρια και δεν υπήρχε ούτε ένας ανάμεσά τους που να μη δήλωνε πίστη και υποταγή στην Αυτοκρατορία, η οποία είχε την έδρα της στον Τράντορ. Πριν από την πάροδο πενήντα χρόνων η κατάσταση αυτή θα άλλαζε.

Για τον νεαρό ακαδημαϊκό Γκάαλ Ντόρνικ το ταξίδι αυτό αποτελούσε αδιαμφισβήτητο το ζενίθ της μέχρι τότε ζωής του. Δεν ήταν η πρώτη φορά που ταξίδευε στο διάστημα, κι έτσι το ταξίδι αυτό καθαυτό δεν σήμαινε τίποτε το ιδιαίτερο γι' αυτόν. Βέβαια, όλα τα προηγούμενα διαστημικά ταξίδια του είχαν ως

* Όλα τα παραθέματα από τη Γαλαξιακή Εγκυκλοπαίδεια που αναφέρονται στο παρόν βιβλίο έχουν αντληθεί από την 116η Έκδοση, η οποία κυκλοφόρησε το 1.020 Θ.Ε. από την Εταιρεία Εκδόσεων της Γαλαξιακής Εγκυκλοπαίδειας με έδρα τον Τέρμινους, με την άδεια των εκδοτών.

προορισμό το μοναδικό δορυφόρο του Σύναξ και σκοπό τη συλλογή δεδομένων σχετικά με τη μηχανική τής απόκλισης των μετεωριτών, δεδομένα που του ήταν απαραίτητα για τη διδακτορική διατριβή του. Παρ' όλα αυτά, κάθε ταξίδι στο διάστημα ήταν το ίδιο, είτε ταξίδευε κανείς μισό εκατομμύριο μίλια είτε μισό εκατομμύριο έτη φωτός.

Ο Γκάαλ είχε σφίξει τα δόντια πριν από το Άλμα μέσα από το υπερδιάστημα, ένα φαινόμενο που δεν βίωνε κανείς στα απλά διαπλανητικά ταξίδια. Το Άλμα εξακολουθούσε να αποτελεί –και πιθανότατα θα αποτελούσε πάντα– τη μοναδική πρακτική μέθοδο ταξιδιών ανάμεσα στα αστέρια. Η ταχύτητα των ταξιδιών στο κανονικό διάστημα δεν μπορούσε να υπερβεί εκείνη του κανονικού φωτός (ένα ψήγμα από τις ελάχιστες επιστημονικές γνώσεις που ήταν γνωστές ακόμα και από την ξεχασμένη αυγή της ιστορίας της ανθρωπότητας). Κάτι τέτοιο σήμαινε ότι το ταξίδι ακόμα και ανάμεσα στα πιο κοντινά κατοικημένα αστρικά συστήματα χρειαζόταν χρόνια. Μέσα από το υπερδιάστημα, εκείνη την αδιανόητη περιοχή που δεν ήταν ούτε χώρος ούτε χρόνος, ούτε ύλη ούτε ενέργεια, ούτε κάτι ούτε τίποτε, μπορούσε κανείς να διασχίσει ολόκληρο το Γαλαξία στο χρονικό διάστημα που μεσολαβεί από τη μία στιγμή ως την επόμενη.

Ο Γκάαλ περίμενε το πρώτο από αυτά τα Άλματα με ανεπαίσθητο τρόπο να του σφίγγει το στομάχι, αλλά δεν ένιωσε τίποτε περισσότερο από ένα ασήμαντο τράνταγμα, κάτι σαν μικρή εσωτερική κλοτσιά, η οποία χάθηκε πριν ακόμα μπορέσει να σιγουρευτεί ότι πράγματι την αισθάνθηκε. Και αυτό ήταν όλο.

Και ύστερα από αυτό δεν υπήρχε τίποτε άλλο παρά μόνο το πλοίο, πελώριο και αστραφτερό: το ψυχρό προϊόν 12.000 χρόνων αυτοκρατορικής επιστημονικής προόδου. Και ο ίδιος, με το διδακτορικό στα μαθηματικά που μόλις είχε αποκτήσει και μία πρόσκληση από τον Χάρι Σέλντον να πάει στον Τράντορ, για να προσχωρήσει στο τεράστιο και κάπως μυστηριώδες Σχέδιο Σέλντον.

Μετά την απογοήτευση που πήρε από το Άλμα, εκείνο που περίμενε ο Γκάαλ με ανυπομονησία ήταν η στιγμή που θα αντίκριζε πρώτη φορά τον Τράντορ. Δεν σταματούσε να τριγυρίζει στην αίθουσα παρατήρησης. Τα ασάλινα προστατευτικά καλύμματα των παραθύρων ανέβαιναν σε καθορισμένες ώρες, και εκείνος ήταν πάντοτε εκεί, να παρατηρεί το ψυχρό φως των αστεριών, να απολαμβάνει την απίστευτη θέα των αστρικών συμπλεγμάτων, που έμοιαζαν με γιγάντιες σφαιρικές στιβάδες από πυγολαμπίδες, παγωμένες για πάντα στη μέση μιας κίνησης. Μια φορά είδε την ψυχρή, λευκή και γαλάζια ομίχλη ενός νεφελώματος αερίων, σε απόσταση πέντε ετών φωτός από το πλοίο, να απλώνεται σε όλο το παράθυρο σαν γαλακτώδες υγρό που είχε χυθεί κάπου μακριά, να λούζει την αίθουσα με μια παγωμένη απόχρωση και να χάνεται έπειτα από δύο ώρες, μετά το επόμενο Άλμα.

Η πρώτη εικόνα του ήλιου του Τράντορ ήταν εκείνη μιας λευκής, φωτεινής κουκκίδας χαμένης ανάμεσα σε μυριάδες άλλες. Την αναγνώρισε μονάχα ύστερα από υπόδειξη του ξεναγού του πλοίου. Τα αστέρια ήταν πολύ πυκνά εκεί, κοντά στο κέντρο του Γαλαξία. Με κάθε Άλμα όμως ο ήλιος έλαμπε όλο και πιο δυνατά, έπνιγε τους υπόλοιπους, θάμπωνε το φως τους, τους έκανε να μοιάζουν πιο αραιοί.

Ένας αξιωματικός πλησίασε και είπε: «Η αίθουσα παρατήρησης θα παραμείνει κλειστή για το υπόλοιπο του ταξιδιού. Ετοιμαστείτε για την προσεδάφιση.»

Ο Γκάαλ τον ακολούθησε και τον έπιασε από το μανίκι της λευκής στολής του, που πάνω της έλαμπαν το διαστημόπλοιο και ο ήλιος, το σήμα της Αυτοκρατορίας.

«Θα μπορούσα να μείνω;» ρώτησε. «Θα ήθελα να δω τον Τράντορ.»

Ο αξιωματικός χαμογέλασε, και ο Γκράαλ ένιωσε το πρόσωπό του να κοκκινίζει λιγάκι. Συνειδητοποίησε ότι μιλούσε με επαρχιώτικη προφορά.

«Θα προσεδαφιστούμε στον Τράντορ το πρωί» είπε ο αξιωματικός.

«Εννοώ ότι θα ήθελα να τον δω από το διάστημα.»

«Α, λυπάμαι, αγόρι μου. Αν βρισκόμασταν σε διαστημικό γιοι, μπορεί και να γινόταν. Αλλά εμείς πλησιάζουμε τον Τράντορ με περιστροφή, από την πλευρά του Ήλιου. Δεν φαντάζομαι ότι θα σου άρεσε να τυφλωθείς, να καείς και να προσβληθείς από ραδιενέργεια – και όλα αυτά ταυτόχρονα... Έτσι δεν είναι;»

Ο Γκάαλ γύρισε να φύγει.

«Έτσι κι αλλιώς, μικρέ, το μόνο που θα έβλεπες θα ήταν μια γκριζα θολούρα» του φώναξε ο αξιωματικός. «Γιατί δεν κλείνεις μια διαστημική κρουαζιέρα μόλις κατέβεις στον Τράντορ; Δεν είναι δα και ακριβές.»

Ο Γκάαλ γύρισε και τον κοίταξε. «Ευχαριστώ πολύ.»

Ήταν παιδιάστικο να νιώθει απογοήτευση, όμως η παιδιάστικη συμπεριφορά έρχεται τόσο σε έναν άντρα όσο και σε ένα παιδί με την ίδια φυσικότητα. Ο Γκάαλ αισθανόταν έναν κόμπο στο λαιμό. Δεν είχε αντικρύσει ποτέ του το απίστευτο θέαμα του Τράντορ να απλώνεται μπροστά του και είχε απογοητευτεί που θα αναγκαζόταν να περιμένει ως το πρωί.

2

Το πλοίο προσεδαφίστηκε μέσα σε έναν ορυμαγδό. Πρώτα το απόμακρο σφύριγμα της ατμόσφαιρας που κοβόταν κατά την είσοδό τους, του αέρα που γλιστρούσε στο μέταλλο του σκάφους. Έπειτα το σταθερό βουητό των κλιματιστικών που μάχονταν ενάντια στη θερμότητα που δημιουργούσε η τριβή και το πιο αργό μουγκρητό των κινητήρων που επιβράδυναν το σκάφος. Οι φωνές των αντρών και των γυναικών που συγκεντρώνονταν στους θαλάμους αποβίβασης και το τριξίμο των ανυψωτικών μηχανημάτων που σήκωναν τις αποσκευές, την αλληλογραφία και τα φορτία προς το μεγάλο άξονα του σκάφους, από τον οποίο αργότερα θα μετακινούνταν στην πλατφόρμα εκφόρτωσης.

Ο Γκάαλ ένιωσε ένα απαλό τράνταγμα, ένδειξη ότι το πλοίο δεν είχε πια ανεξάρτητη, δική του κίνηση. Εδώ και αρκετές ώρες η βαρύτητα του πλοίου υποχωρούσε απέναντι στην πλανητική βαρύτητα. Οι χιλιάδες επιβάτες είχαν περάσει τις ώρες εκείνες καθισμένοι υπομονετικά στους θαλάμους αποβίβασης, οι οποίοι αιωρούνταν απαλά πάνω σε ευέλικτα δυναμικά πεδία, ώστε να εναρμονίζονται με τη μεταβαλλόμενη κατεύθυνση των βαρυτικών δυνάμεων. Τώρα κατέβαιναν όλοι αργά τις σπειροειδείς ράμπες προς τις μεγάλες, ορθάνοιχτες πύλες.

Οι αποσκευές του Γκάαλ ήταν ελάχιστες. Στάθηκε σε ένα γκισέ καθώς τις έλεγχαν γρήγορα και επαγγελματικά. Η βίζα του ελέγχθηκε επίσης και σφραγίστηκε. Ο ίδιος δεν έδωσε την παραμικρή σημασία σε όλα αυτά.

Βρισκόταν στον Τράντορ! Ο αέρας τού φαινόταν λίγο πυκνότερος, η βαρύτητα λίγο μεγαλύτερη απ' ό,τι στην πατρίδα του, στον πλανήτη Σύναξ. Όμως, αυτά ήταν πράγματα που εύκολα θα μπορούσε να συνηθίσει. Εκείνο που δεν ήξερε αν θα συνήθιζε ποτέ ήταν τα τεράστια μεγέθη, οι μεγαλειώδεις διαστάσεις που είχαν τα πάντα στον κόσμο αυτό.

Το Κτήριο Αποβίβασης ήταν αχανές. Η οροφή σχεδόν χανόταν στα ύψη. Ο Γκάαλ μπορούσε σχεδόν να φανταστεί την πιθανότητα να σχηματίζονταν νέφη κάτω από την οροφή. Δεν έβλεπε τον απέναντι τοίχο. Μονάχα ανθρώπους, γραφεία και το πάτωμα να χάνεται στο βάθος.

Ο άντρας στο γκισέ του μιλούσε δεύτερη φορά. Από τον τόνο της φωνής του έμοιαζε ενοχλημένος. «Άντε, προχώρα...» –ξανάνοιξε τη βίζα, για να θυμηθεί το όνομά του– «Ντόρνικ.»

«Πού – πού – » είπε ο Γκάαλ.

Ο υπάλληλος έδειξε με ένα τίναγμα του αντίχειρα: «Ταξί δεξιά και στον τρίτο διάδρομο αριστερά.»

Ο Γκάαλ προχώρησε. Ψηλά πάνω από το κεφάλι του είδε λαμπερά σύννεφα να αιωρούνται στο κενό. ΤΑΞΙ ΠΡΟΣ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ έγραφαν.

Καθώς ο Γκάαλ απομακρυνόταν, μια ανθρώπινη φιγούρα αποσπάστηκε από την ανωνυμία του πλήθους και πλησίασε το γκισέ. Ο υπάλληλος σήκωσε το βλέμμα, τον κοίταξε και κατένευσε. Ο άντρας κούνησε κι εκείνος το κεφάλι και ακολούθησε τον νεαρό νεοφερμένο.

Μόλις που πρόλαβε να ακούσει τον προορισμό του Γκάαλ.

Ο Γκάαλ βρέθηκε μπροστά από ένα κάγκελο.

Η μικρή ταμπέλα έγραφε «Επόπτης». Ο άντρας στον οποίο

αναφερόταν η ταμπέλα δεν έκανε καν τον κόπο να σηκώσει το βλέμμα. «Προορισμός;» ρώτησε.

Ο Γκάαλ δεν ήταν σίγουρος, αλλά ακόμα και λίγα δευτερόλεπτα καθυστέρησης θα σήμαιναν ότι μια μακριά ουρά από ανθρώπους θα είχε δημιουργηθεί πίσω του.

Ο Επόπτης σήκωσε το βλέμμα. «Προορισμός;»

Ο Γκάαλ δεν είχε πολλά χρήματα, από την επομένη όμως θα έπιανε δουλειά. Προσπάθησε να κάνει τη φωνή του να ακουστεί αδιάφορη. «Ένα καλό ξενοδοχείο, παρακαλώ.»

Ο Επόπτης δεν έδειξε να εντυπωσιάζεται. «Όλα καλά είναι. Πείτε μου ένα.»

«Το πιο κοντινό, παρακαλώ» είπε απελπισμένος ο Γκάαλ.

Ο Επόπτης άγγιξε ένα κουμπί. Μία λεπτή φωτεινή γραμμή εμφανίστηκε στο δάπεδο, ανάμεσα σε πολλές άλλες που έλαμπαν με διαφορετικές φωτεινότητες, σε διαφορετικά χρώματα και αποχρώσεις. Έβαλε ένα εισιτήριο στο χέρι του Γκάαλ. Ο νεαρός πρόσεξε ότι έβγαζε κι εκείνο μια αχνή λάμψη.

«Ένα και δώδεκα» είπε ο Επόπτης.

Ο Γκάαλ έψαξε τις τσέπες για να βρει τα νομίσματα. «Πού θα πάω;» ρώτησε.

«Ακολουθήστε το φως. Το εισιτήριο θα λάμπει όσο θα βρίσκεστε στη σωστή κατεύθυνση.»

Ο Γκάαλ σήκωσε το βλέμμα και ξεκίνησε. Εκατοντάδες άνθρωποι προχωρούσαν προς όλες τις κατευθύνσεις μέσα στην τεράστια αίθουσα, ακολουθώντας ο καθένας το δικό του φωτεινό μονοπάτι. Όποτε έφταναν σε κάποιο σημείο διακλάδωσης κοντοστέκονταν, προσπαθώντας να μη χάσουν τη γραμμή που θα τους οδηγούσε στον προορισμό τους.

Το μονοπάτι του Γκάαλ έφτασε στο τέλος του. Ένας άντρας με φανταχτερή μπλε και κίτρινη στολή από άφθαρτο πλαστούφασμα, λαμπερή και ολοκαίνουργια, έσκυψε και έπιασε τις δύο βαλίτσες του.

«Άμεση μεταφορά στο Λούξορ» είπε.

Ο άνθρωπος που ακολουθούσε τον Γκάαλ το άκουσε. Άκουσε επίσης τον Γκάαλ να λέει «Εντάξει» και τον παρακολούθησε να μπαίνει στο όχημα με την αμβλεία μύτη που περίμενε.

Το ταξί απογειώθηκε κατακόρυφα. Ο Γκάαλ κοιτούσε έξω από το κυρτό, διάφανο παράθυρο, απολαμβάνοντας έκπληκτος την αίσθηση της πτήσης μέσα στο τεράστιο εκείνο κλειστό κατασκεύασμα και σφίγγοντας ασυναίσθητα το πίσω μέρος της θέσης του οδηγού. Καθώς ανυψώνονταν, οι άνθρωποι από κάτω έμοιαζαν με μυρμήγκια σε τυχαίες διατάξεις. Η επιφάνεια του δαπέδου απομακρύνθηκε ακόμα περισσότερο κι έπειτα άρχισε να γλιστρά προς τα πίσω.

Μπροστά τους ορθωνόταν ένας τοίχος. Ξεκινούσε από κάπου ψηλά και εκτεινόταν προς τα πάνω, ώσπου χανόταν στην απόσταση. Ήταν γεμάτος τρύπες, ανοίγματα από αναρίθμητες σήραγγες. Το ταξί του Γκάαλ προχώρησε προς μια τους κι ύστερα χώθηκε μέσα. Για μια στιγμή ο Γκάαλ αναρωτήθηκε πώς ήταν δυνατόν να διαλέγει ο οδηγός το σωστό άνοιγμα ανάμεσα σε τόσο πολλά.

Βυθίστηκαν στο σκοτάδι. Το μοναδικό φως ήταν ένα φωτεινό σήμα που αναβόσβηνε δίπλα τους. Ολόγυρα ακουγόταν ο ορμητικός ήχος του αέρα.

Ο Γκάαλ έγριζε μπροστά μόλις το όχημα άρχισε να επιβραδύνει, και την επόμενη στιγμή βγήκαν από τη σήραγγα και κατέβηκαν ξανά στο επίπεδο του εδάφους.

«Το Ξενοδοχείο Λούξορ» είπε ο οδηγός. Βοήθησε τον Γκάαλ να ξεφορτώσει τις αποσκευές του, δέχτηκε με επαγγελματικό ύφος το φιλοδώρημα του ενός δεκάτου της πιστωτικής μονάδας, παρέλαβε έναν καινούργιο επιβάτη και απογειώθηκε ξανά.

Και όλη αυτή την ώρα, από τη στιγμή της αποβίβασής του από το διαστημόπλοιο, ο Γκάαλ δεν είχε αντικρύσει ούτε μια στιγμή τον ουρανό.